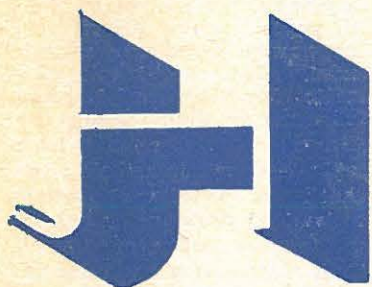

ZPRAVODAJ

58. JIRÁSKOVA HRONOVA

CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKA AMATÉRSKÝCH DIVADELNÍCH SOUBORŮ, POŘÁDANÁ V RÁMCI FESTIVALU ZÁJMOVÉ UMĚLECKÉ ČINNOSTI 1988 NA POČEST 40. VÝROČÍ VÍTEŽNÉHO ÚNORA

PŘEDSTAVUJEME

Divadelní studio Šumperk

Ve včerejším podvečeru si členové Divadelního studia Šumperk nemohli nikterak stěžovat na „nezájem“ o svůj ansábl. Na schodech Jiráskova divadla byli přivítáni se všemi poctami a poté se jich ihned zmocnil zástupce Zpravodaje JH a H. RAŠKOVÉ položil několik zvědavých otázek:

● Jaké jsou vaše první dojmy z Hronova?

„My na Jiráskův Hronov jezdíme stále jako diváci, ale letos, když jsme sem přijeli... Ten dojem byl nový a přece jen stejný jako mnohokrát, ale přece jen jiný. Říkali jsme si, že teď máme ještě tři dny klidu a v úterý to vypukne, a už to pro nás nebude krásný Jiráskův Hronov, pro nás jako diváky, už se tady začneme o něco snažit. Myslím si, že taková ta zdravá nervozita nás provází už od toho pátku, co jsme přijeli.“

● Proč jste do vašeho dramaturgického výběru zařadili právě „Zdaleka ne tak ošklivou...“?

„Snažíme se o rozumnou, plánovanou dramaturgii, jenomže se nám to pořád nedaří, poněvadž to záleží na spoustě okolností. Jestliže najdeme dobrý text, jestli nás bude tolik, aby hru, která se nám líbí, jsme mohli hrát. Tu „Ošklivou“ si vedoucí souboru dovezl v Vy-

sokého, začala se zkoušet loni během prázdnin. Tak nějak mimmo, protože jsme dělali na „Býkovi“, se kterým jsme jeli do Svitav. Veškerá pozornost byla upřena na „Býka“ a přitom se potichoučku zkoušela „Ošklivá.“ A ono ejhle... dodělala se do okresní přehlídky.“

(pokračování na str. 2)

Divadelní studio DK ROH Pramet Šumperk přijíždí na Jiráskův Hronov po pětácti letech a přiváží s sebou inscenaci hry Oldřicha Daňky Zdaleka ne tak ošklivá, jak se původně zdálo.

ANKETA

Představuji si 60. Jiráskův Hronov jako nádherné setkání všech, kteří se sem každý rok vracíme.

Při takovém setkání by neměla chybět výstava fotografií a dalších propagačních materiálů z nejlepších inscenací, almanach k 60. výročí JH, který by nebyl jen souhrnným přehledem, ale zachytil by i nejzajímavější výsledky inscenací uplynulých let.

Kromě hlavního programu bych uvítala ještě další rozšíření inspirativních inscenací nejrozumnějších druhů a žánrů. V doplňkových programech by se mohly objevit různé akce oddychového charakteru jako

(pokračování na str. 4)

„NOVÉ VLNY“ V PRAZE A OKOLÍ

Především, že nejsem schopen zachytit proměnlivou mnohotvárnost amatérské divadelní sítě Prahy a okolí, mohu tedy učinit pouze pokus vybrat některé tendence a naznačit šifru zánovného záběru amatérského divadelnictví. Jedním z vodítek může být např. skladba Pražské divadelní přehlídky, která proběhla na přelomu března a dubna 1988 v Žižkovském divadle a v Junior klubu Na chmelnici.

Jedním z poctivých gruntů pražského amatérského hnutí jsou vyzrálé soubory Anebdí, Lucerna, Orfeus Radima, Vašinky atd., vycházející z kontinuity práce na různých divadelních i literárních textech i z poměrně vysokého stupně herecké vyspělosti kolektivů i

jejich vůdčích hereckých osobností. Úroveň uvažování o divadle a náročné programové

SEZÓNA V KRAJI

cíle nutí také posuzovat výsledky tvrdým kritickým měřítkem (co bude odpuštěno začínajícímu souboru, nemůže si v porci naivitu a nedopracovanosti dovolit soubor zralý a nic na tom nemění, bude-li se kvalifikovaně argumentovat slovy o hledání, kladení otázek, není-li podstatné sděleno v divadelním tvaru). Z náročnosti snad také pramení jisté roz-

paky a nová směřování těchto zralých a vyspělých skupin.

Daleko razantněji vystoupila tendence některých souborů, (nejvýrazněji skupiny Niny Vangelí) uzavírat se do vlastního „rituálního“ světa a minimálně se zabývat o divácké přijetí svých inscenací. Akcent se přesouvá k mystice procesu tvorby a otázky výstupů i možnosti vnímání jsou zdánlivě nepodstatné (pro tvůrce) a velmi široké (pro diváka) — až po tvrdé odmítnutí.

(pokračování na str. 2)

Hlas novináře

Je tomu tak každým rokem. Přijedete do Hronova a první, kde se zastavíte, jsou kanceláře informačního střediska. Člověka potěší, když uvidí znovu známé tváře, paní Evu Šikovou, paní Boženu Kultovou a ostatní. Mají práce nad hlavu, jak by ne, vždyť co je

(pokračování na str. 2)

dnešní program JH

9.00 Klub mladých divadelníků
9.00 Pohovor se souborem
10.00 Diskusní kluby
13.00 Organizační štáb
13.00 Setkání západočechů
13.00 Setkání severočechů
14.00 DS Ořechov — UBU králem
16.00 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá...
16.00 DS Košice — Spectacle...
16.00 LS Hronov — Kozí čarování
18.30 Vítání DS Trnava
19.30 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá...
19.30 DS Košice — Spectacle...
21.30 Filmový večer
21.30 Zasedání poroty
22.00 Patronátní večer DS Šumperk a DS Košice

Dřevíč
Klub JD
ZŠ
Klub JD
ZŠ
Staropadol. h.
JD
Slávie
Žďárky
sady MAJ
schody JD
Slávie
Žďárky
sady MAJ
MS JD
SOU + Žďárky

5/88

střípky

LÁSKA PROCHÁZÍ ŽALUDKEM

Už jste se s ní určitě setkali, především ti, kteří se stravují v jídelně SOU společného stravování v Hronově. Nabídně vám a doporučí s úsměvem k vybraní vždy to nejlepší jídlo. S rozzářenými očima vám je přinese. Má štěstí, že pracuje v podniku, kde si to může dovolit — všechna připravená jídla jsou výborná. Že nevíte, kdo je Pavla Vejsadová? Přijďte do jídelny SOU. Poznáte ji však těžko. Všichni obsluhující jsou totiž příjemní a usměvaví.

PRIAZEŇ Z RADNICE

Stálým problémem bratislavských ochotnických sůborů je nedostatek divadelních priestorov v hlavnom meste SSR. Hoci v posledných rokoch pribudli dva nové kultúrne domy na sídliskách, väčšinu hracích termínov v nich obsadili súbory Novej scény, ktorej hlavný stánok je v rekonštrukcii.

Podľa najnovších správ sa však volanie ochotníkov stretlo na bratislavskej radnici s porozumením. Riaditeľstvo Novej scény už dostalo predbežný oznam, že od roku 1990, kedy má byť ukončená rekonštrukcia Novej scény, musí uvoľniť priestory dnešného Štúdia v budove Mestského domu kultúry a osvetu. V samom centre Bratislavy tak amatérske divadlá získajú technicky výborne vybavený útulný sál, ktorý bude slúžiť ako Stála ochotnícka divadelná scéna i na hostovanie sůborov z celej republiky.

Verme, že zlepšené podmienky sa odzrkadlia i na predstaveniach, ktoré Bratislavu budú reprezentovať na pobjubilejnych Hronovoch. am

NA VYSVETLENIE

Aj slovenské štúdiijné inscenácie divadelných sůborov z Košíc a Partizánskeho boli predmetom hlbokej analýzy, ktorej autorom je Jaroslav Rihák, režisér Československého rozhlasu v Bratislave. Z vážnych osobných dôvodov autora však tento materiál vznikol oneskorene a nemôžeme ho zverejniť už v priebehu Jiráskovho Hronova. Oznamujeme však, že ho v plnom znení prinesú časopisy JAVISKO a AMATÉRSKA SCÉNA.

JANA KUSOVÁ

Osvetový ústav, Bratislava

Šance pro hladové

Ve čtvrtek budou mít šanci všichni hladoví a finančně nepříliš silní. Na terase Jiráskova divadla bude probíhat zdarma ochutnávka divadelního salámu, který dodává k posilnění všech účastníků JH výrobní družstvo Jednota a vytváří jej mistr uzenář Zdeněk Klikar. Všichni jsou zváni a budou vítáni.

„Žuřivý“ reportér Jirka Glück namířil svůj objektiv také na zástupce „sedmé velmoci“, k níž právě na tiskové konferenci (konala se v úvodní den festivalu) hovoří místopředseda ONV v Náchodě a předseda organizačního štábu 58. JH RSDr. Zdeněk Košvanec.

Setkávání ...

Pátek, sobota, neděle... dny pomalu plynuly. A s nimi narůstal pocit, že se vzájemně potkáváme jen letmo (pokud se vůbec potkáváme), že se tak děje nedokonale... že pocit euforie z blízkosti, pospolitosti lidí — kamarádů — divadelníků se nějak ne a ne dostavit. Že snad při nabitém programu Jiráskova Hronova nezvládneme společenský život. V pondělí mne tato otázka konečně přestala trápit. Zrodilo se to nenápadně za běžného provozu Ponorky, a vyrostlo k potřebě být spolu, zpívat a povídat do časných ranních hodin... Jsem ráda, že taková setkání nevy-mizela. Myslím, že jsou obohacením každého člověka, kterého ho potkají.

„NOVÉ VLNY“ V PRAZE A OKOLÍ

(dokončení ze str. 1)

Inspirativní byly náznaky nových „vlnek“ snad sjednotitelné touhou po vymknutí se žánrovému dělení a škatulkování. V přesahovém bloku jsme na přehlídce zaregistrovali konfrontaci taneční skupiny s výraznými dramatickými prvky, hudebně obrazového divadla se snahou o novou divadelní a výtvarnou „plastiku“, která by vedla ke sdělení tématu, a pantomimy s podstatnou úlohou hudby i tanečního pohybu. Markantní byla snaha hledat vlastní témata a dostávat se k nim novými cestami. Pokusy provázela naivita vstu-

pů do nových oblastí, naznačující však možné nové cesty. Další pokusy začínajících amatérských divadelních souborů by se daly zjednodušeně zařadit do „obnovených tradičních modelů“. Pracuje se zde

SEZÓNA V KRAJI

psychologickou hereckou metodou s jasným vymezením tématu, nechybí spojení herců-osobností s neseným a předávaným tématem. Tyto tendence se projeví ve škále jdoucí do recitačního divadelního tvaru

Hlas novináře

(dokončení ze str. 1)

to jen žádosti a objednávek a přece si pro vás najdou chvíli, popotají se, co přinesl rok, co nového doma i v zaměstnání. Ubytování i vstupenky máte vždy připravené i obálku vám na ně dají. Jezdím do Hronova dobrých osmnáct let a vždy jsem se zde setkala s pohostinnou přívětivostí, snahou vyhovět. I proto, nejen pro divadlo, sem jezdím ráda a děkuji touto cestou za vlídné zacházení, s nímž se zde jako novinářka setkávám.

D. CIMICKÁ,
ZEMĚDĚLSKÉ NOVINY

PŘEDSTAVUJEME

(dokončení ze str. 1)

● Orientujete se na současné dramatiky programově?

„Raději se orientujeme na autory současné. Máme dojem, že jejich texty nám mají co říct a nemusíme si je tak přetavovat jak klasické autory.“

● Vaše dramaturgické plány do budoucna?

„Nerada prozrazuji dramaturgický plán. Začínáme dělat, připravovat hru, která má pracovní název „Rytíř a smrt“. Víc bych raději neřekla. „Ošklivá“ vznikala taky tak nějak polehoučku a potichoučku. Tak raději před novou inscenací zatím vzdycháme.“

—pok—

ROZPAČITÝ START

V diskusním klubu A (modrá) se schází kolem šedesáti lidí, kteří se pokoušejí analyzovat inscenace, které viděli, dobrat příčiny úspěchů i neúspěchů. I letos platí to co minulá léta: jaká jsou představení, takový je klub. Takže se to pochopitelně rozbíhá trochu rozpačitě.

Nejzajímavější a nejdelší setkání bylo zatím po inscenaci „Takové hry“ z Lysé nad Labem — snad i proto, že se tu střetly protichůdné názory na smysl tohoto díla. Naopak v úterý dopoledne se sešel jen takový miniklub, slabá dvacítká, impulsů k diskusi po představení Commedia finita bylo totiž minimum. S doplňkovým programem je klub velice spokojen, zejména s „Deylovým festivalem“. Ani společenský život se tu nezanedbává: dva členové klubu uzavřeli v pondělí sňatek a z obřadní síně přišli rovnou do klubu, kde se zúčastnili diskuse... Šurce a Václavovi Novotných blahopřejeme!

MARIE BOKOVÁ

až po zdivadelnění Borchertovy rozhlasové hry.

Velice poctivá, i když ne vždy schůdná, je společená snaha amatérského divadla v Praze a okolí hledat své vlastní téma a jemu odpovídající prostředky. A že je spektrum daleko rozsáhlejší, než tento naznačený výčet, snadno doložím sám: Kam zařadíme improvizace „Vystoupení“ skupiny Vizita, které se proměňují s každým novým prostorem a naladěním diváka? Ale Vizita také patří do pražského amatérského divadelního usilování...

MARTIN HRABÁK

„Kdo to sem vybíral?!“

Kdyby plakát k 58. Jiráskovu Hronovu měl nějaký šev, určitě by v něm praskal. Loni jsme si stěžovali na zbytečná programová utajení, letos cítíme otevřené hledi.

A ve frontách na lístky se nestřídáme, dokonce jsem před pondělními kluby na chodbě školy četl, že „nevyzvednuté vstupenky na studijní představení lze si vyzvednout...“, i když zájem není menší a představení všeho druhu jsou plná. Letos je narváno i na pro-

názory na představení

„Vstaň a chod“

● Myslím, že bych takových představení musel zhlédnout víc, abych mohl jaksi odborněji posoudit, ale musím říci, že představení mi přece jenom něco řeklo, že se dají dělat různé formy ochotnického divadla, tohleto jsem na něm skutečně viděl musím říci opravdu poprvé.

● Viděla jsem od souboru asi před rokem a půl dvě etudy, které se mi opravdu líbily, byly takové přirozené, sice neotesané, takže jsem se těšila, ale bohužel najednou to bylo mrtvé, nevím jestli to nebylo tím, že takové představení patří do malého prostoru, nebo jestli se to nesnažil někdo dodatečně vyčistit.

● Děs, prospala jsem představení.

● Komunikovala kafkovská paralela, ale felliniiovský verizmus kombinovaný s bergmannovskou poetikou neboli celkom komplementárne s filozofiou postmodernizmu, z ktorej inscenácia vychádza.

● Mě jich bylo hrozně líto — těch lidí, na jevišti i v hledišti.

gramech, které 58. JH „pouze“ doprovázejí.

Šťastný nápad, vyplnit odpole dne nejen kapelami a pohád-

o čem se hovoří

kami okolních souborů. Máme možnost vidět dokonce také skvosty, které přesahují rámec amatérsko činoherních kritérií (Brůčkovy pimpliády určitě), klidně by některé z nich mohly zdobit i oficiální program. Stagiona třebečských mládežníků už už volala po označení „Deylův Hronov“, dnes přijde na pořad ořechovský Ubu králem a bohužel jen pro onemocnění v souboru nedoplní tuto dárkovou kolekci svitavský Edward.

Říkám jeho jméno, ale zrovna tak bych mohl říci poetičnost, obětavost, veliká láska k divadlu. V posledku také odvahy hledat, učit se. Kdyby měl život logiku, potkávali bychom ho tu i letos. Možná bych ko-

ČLOVĚK A KUMŠTÝŘ

nečně překonal rozpaky a pověděl mu, jak moc si ho vážím. Jako člověka i jako kumštýře. Asi by mě poslal do háje. Jestli tedy existuje ochotnický Pánbůh, snad to poví Pepíkovi Němečkovi, režiséru, herci a vůdčí osobnosti prachatického souboru za mě. Smrt uzavřela dílo, ale nemohla vymazat odkaz dobrého člověka.

—fz—

Vzorek loutkářského, raně studentského a typicky „ořechovského“ divadla mohl být úplný.

Ovšem nejen divadlem živ je ochotník. I v parku při filmovém programu stěží najdeš místo. Někteří jsou ochotni zkrátit svůj večerní pobyt na ostatních představeních, jen aby jim neuniklo něco z předložené chutné krmi. Filmy s Vlastimilem Brodským překračují význam této osobnosti, v mnoha směrech. Oko potěší účast tolika mladých lidí na „Kocourovi“, o němž po mnoha let slyšeli jen z doslechu. Mrzí mě pouze, že zahajovací Večer (pokračování na str. 4)

nové tváře

„To je sympatický člověk.“ „Je navíc taky dobrý režisér!“ „Tento útržek dialogu o novopečeném lektoru Klubu mladých divadelníků Janu Burianovi jsem zaslechla v Ponorce den před naší domluvenou schůzkou. Začala jsem se dvojnásob těšit, že jej budu moci ve Zpravodaji představit.“

Jan Burian absolvoval v roce 1984 režii na DAMU a během školy hostoval ve Večerním Brně. Potom působil v Olomouci (m. j. inscenace Čapkovy Matky, Goldoniho Poprasku na laguně, Radičkovova Pokusu o létání...), nyní působí v Plzni. Ze svých plzeňských inscenací si nejvíce cení režie Gorkého hry Poslední a pak Gozziho Krále jelenem, který je pokusem o přenesení autorských prvků do „kameného“ divadla. Začíná spolup-

Fotografií národního umělce Vlastimila Brodského se vracíme k páteční příjemné besedě a vlastně se obracíme i k celému průběhu festivalu, jímž nás provázejí „jeho“ filmy.

Jan Burian

pracovat s amatérskými divadelníky v Západočeském kraji. Řekl mi: „Dělám to rád, myslím, že je mravní povinností profesionálů být v kontaktu s amatéry a vážím si všech, kteří to nezištně dělají.“

Zeptala jsem se, co očekává od svého působení v KMD a proč tuto funkci přijal.

„Oddělování amatérského a profesionálního divadla považuji za nesmysl. Smysl vidím ve vzájemném oplodňování. Če- (pokračování na str. 4)

Při své hronovské premiéře se divadelní soubor Na hradbách MěKS Levoča představil s hrou Milana Lasici a Júlia Satinského Náš priateľ René. Hra je vlastně scénářem vycházejícím ze známého díla slovenské klasiky. S tímto románem však nemá v podstatě téměř nic společného - zámlinkou se stala jen možnost předvádět p řihody Reného. Jde tedy o osobitý tvar předlohy, k níž byl Bajžuv román jen odrazovým můstkem, ale výsledný tvar hry míří někam jinam.

Text hry má v podstatě dva díly: první je zaměřen na problematiku „slovenskosti“ [což je problém v poslední době dosti traktovaný], bere ji v podstatě s nadhledem, sebekriticky. Druhý díl se pak obírá vztahem vrchnosti a umění. V obou částech textu nejde vlastně o nic nového ani o hlubší pohledy na daná témata. Autoři si text psali původně pro sebe, takže přitom předpokládali, že inscenaci budovanou na tomto základě dokážou svými osobnostmi naplnit a text povýšit. Hra byla napsána před deseti lety, takže řada vtipků a satirických šlehů dnes už ztrácí svoje opodstatnění (a nespraví to ani násilně rubrované aktualizace na téma přestavby či AIDSu - tak jak se o ně levočský soubor pokusil).

Ze všech výše uvedených důvodů je proto dosti obtížné di-

vadelně se tohoto textu zmocnit, zvláště mají-li inscenátoři méně zkušeností a nevědomou jí-li si problémy i možnosti předlohy. Jistě šance jít o kus dál, nad text, přece jen v předloze obsaženy jsou - jsou zde na-

scenace jde po textu pouze v elementární, prvoplánové rovině. Činí tak dojem sledu jako by estrádních výstupů (tu lepší, tu pokleslejší úrovně), ale celek není vybudován, tematizován.

recenze představení

značeny některé motivy, které třeba nejsou verbální, ale mohou být vybudovány košatěji, plastičtěji, groteskněji (například zacházení komparsu s mozkem v líhu by mohlo dovést jednání až k zvláštní devastaci vzájemných vztahů, atd...)

Levočský soubor se však bohužel příliš spolehl na text a jeho zdánlivé kvality. Proto in-

V tomto až schematickém toku výstupů pak diváky zabírají jen jednotlivé, převážně slovní vtipky, nikoliv však už celek. Neboť jednoduchá linie, po níž soubor kráčí, slabiny textu odhaluje, místo aby inscenace jevištní invencí některé motivy rozžila a vytvořila myšlenkově i divadelně bohatší kompozici.

Co se týče hereckých výko-

nů, kvalitativně dosti diferencovaných, žádaly by vesměs bohatší temperament, promyšlenější práci s pauzou a především zařazení slova do akce - protože slovo musí z akcí vztahů a situací vyplynout. Sympatická na levočském souboru je skutečnost, že se nesnažil nikoho napodobovat, ale že se pokusil jít svou vlastní cestou. Nelze jej tedy podezírat z neupřímnosti.

Uvažovat lze o skutečnosti, že Levočský soubor situoval hru kostýmováním do současnosti. Inscenaci by však nejspíš prospělo, kdyby se mohla opřít o dobové reálie z období monarchie, t. j. přelomu 18. - 19. století: pak by byl opodstatněn některý druh humoru (viz po užití maďarštiny) a mohlo by to přispět k myšlenkovému divadelnímu zvýraznění celku

MLADÝMA OČIMA

Zatímco píšeme tyto řádky, odbíjí na hronovské věži půlnoc. Ano, to je doba, kdy končí pracovní den účastníků Klubu mladých divadelníků. Během dopoledního zaměstnání, které bylo zčásti přeneseno do přírody, se účastníci zabývali dramaturgickým rozбором hry Antona Pavloviče Čechova Višňový sad. Prostřednictvím etud navazujeme kontakt s jednotlivými postavami, plodným dialogem se dobíráme k variantám inscenačního řešení tohoto skvostu světové dramatiky.

Na rozdíl od ostatního publika jsme měli možnost teprve dnes shlédnout inscenaci FRIKANDO, FRIKANDO Divadelního sdružení z Partizánského. Představení jsme přijali a ocenili jako jedno z nejlepších, které nám zatím letošní Hronov nabídl. Nadčasové téma, které spatřujeme v rozporu mezi plakátovou proklamací a skutečností přeplněnou chaosem, zoufalstvím a bezvýhodností, bylo zpracováno tak, že nás zajímalo a vzrušovalo i přes to, že chyběla pregnantní tečka. [Byl Ostap Bender v Riu?]. Bez problému jsme zařadili vidění do žánru grotesky. Úspěchu inscenace napomohla vyváženost hereckých výkonů, z nichž vedle L. Vančy a P. Hodála nemůžeme nevyzdvihnout excelentní, naturalistický a celkovému vyznění hry bezvýhradně sloužící herecký projev Tibora Husára. Hluchá místa v temporytmu byla patrně způsobena „řidkým pojivem“ mezi jednotlivými scénami. Z hlediska výtvarného řešení jsme ocenili použití naturalistických detailů (husa, voda, hlína) v abstraktním prostoru, který byl velmi dobře zvládnut. Konstatovali jsme citlivé použití hudby vytvářející nebo dotvářející atmosféru působivých obrazů. Vyrovnané použití rozličných výrazových prostředků v organické jednotě vytvářelo divákovi optimální prostor k spoluvytváření inscenace. Tato skutečnost i fakt autorského vkladu divadelníků z Partizánského nás ubezpečuje, že se amatérské divadlo neocitá ve slepé uličce.

NÁŠ PRIATEL RENÉ. Inscenace divadelního souboru Na hradbách z Levoči, byla jednoznačně označena jako brak. Proč? Jako materiál pro formulování odpovědi nabízíme výčet následujících nostřehů:

Profesor děkuje

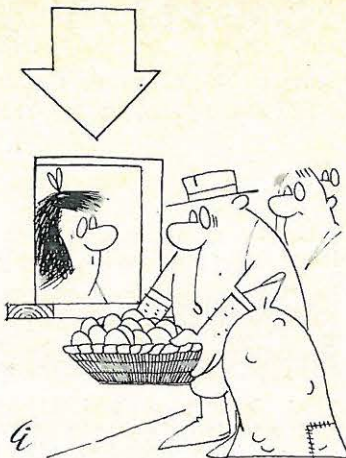
Na žádost prof. dr. Jana Císaře CSC. zveřejňujeme jeho vřelé poděkování Ivaně Richtrové za to, že ho „ukecala“ aby si koupil stravenky do závodní jídelny Tepny. Následně pak děkuje i šéfovi tohoto podnikání Jirkovi Glúckovi a vůbec všem, kteří se nějakým způsobem v poledne podílejí na vzorné péči o jeho žaludek.

špatná předloha, nešťastný dramaturgický výběr, chaotická režie, popisné herectví, nemotivovaný pohyb po scéně, zmatek ve výtvarné složce, absence vlastního názoru. Jestliže v programu k 58. JH čteme: [cit.] „... René je sympatický, protože se nebojí otevřeně vyjadřovat svůj vlastní názor, který může být předmětem plodné diskuse. Myslím, že právě tím, je tato hra v současnosti aktuální a věřím, že ji takto přijme i náš divák.“ [konec cit.], pak musíme konstatovat, že žádný z účastníků KMD takovým divákem nebyl.

Pokud bychom se měli vyjadřovat o inscenaci VSTAŇ a CHOŇ v matematických kategoriích, řekli bychom, že byla přijata na 50 %. Divadelníkům z Písku se nepodařilo přenést nedramatický text Istvána Örkényho na jeviště. Výsledkem je popisná až doslovná realizace textu bez patřičné nadsázky a dramatické invence. Není tedy divu, že se nám nedaří rozpoznat hlavní téma inscenace, ba dokonce témata jednotlivých povídek. Nepřehlednosti přispívá mísení hereckých stylů, prokládané nezdařilými pokusy o pantomimu. Chybí klíč k inscenaci. Reakce publika sama vyvrací tvrzení souboru o snaze vyjít ze žánru grotesky. V každém případě s potěšením přijímáme sympatické úsilí píseckého souboru o ztvárnění Örkényho Minutových grotesek.

V kontextu všech tří inscenací vyslovujeme názor, že způsob jejich výběru na JH by měl být zveřejněn v tomto Zpravodaji.

DIVADLO

Když jste najeli na to samofinancování, nechcete raději místo vstupného natu-rálie???
Jaroslav Cita

názory na představení

„Náš priateľ René“

● Mě se to docela líbilo. Já mám totiž rád nářečí Slovenska a potom mám rád slovenský humor. Myslím si, že v polovině jim ale, jak se říká, spadl řemen. Včerejší slovenské představení bylo rozhodně lepší.

● Chvillemi jsem nerozuměla slovenštinu a chvillemi jsem nerozuměla, co nám chtějí říci.

● Mě se to nezdálo tak špatné. Je tu ovšem otázka přenosnosti toho humoru a nejsem si jist, jestli je to jen chyba diváka.

● Nelíbilo se mi to. Je to verbální záležitost pana Lasici a Satinského, ale jinak se toho na jevišti moc neděje.

● Přemýšlím o tom, jestli je to problém letošního Hronova, že tu není konflikt a není ta pozornost, anebo jestli je to tím, že tu není ta osobnost těch autorů.

● Já si myslím, že je to za hranicemi všech možných únosností.

o čem se hovoří

(dokončení ze str. 3)
přátelství, jinak kultivovaný a důstojný, nevyužil přítomnosti Vlastimila Brodského právě ve vztahu k tomu, co jeho prostřednictvím letos Hronov také nabízí, k povídání nejen o Vl. Menšíkovi, ale také třeba o Werichovi, Jasném a dalších. Myslím, že např. Pavel Taussig z Filmového ústavu by byl Brodskému výtečným partnerem.

Připomeňme k tomu ještě obdiv disciplinovanému třebíčskému souboru, který doslova fyzicky podržel při představení náhle zdravotně indisponovanou představitelku Libuše, Markétu Rausovou. Za to by měla být medaile „Za statečnost před nastoupeným publikem“.

Takže i v případě doplňkového programu bychom letos mohli po ulicích a hospodách Hronova trousit otázku „kdo to sem vybíral?“. Domnívám se že je třeba to prozradit. Okresní metodička Kamila Marková, krajská metodička Mirka Císarová a ústřední metodik Karel Tomas. Vidíte, jak to pěkně odzdoila nahoru funguje? A tím pádem i naopak?

ALEXANDR GREGAR

Nové tváře

(dokončení ze str. 3)
kám, že uvidím zajímavá představení. Těším se na debatu s mladými lidmi, kteří se zajímají o divadlo, hodně o něm vědí a chtějí vědět ještě více. Budu-li nucen sdělovat něco ze svých znalostí a zkušeností, budu-li nucen myslet nahlas, pochopím snad i více ze své práce. Ostatně i na cizích chybách je možné naučit se rozpoznávat chyby vlastní, což je obvykle i snazší. Chyby a přednosti u „cizích dětí“ vidíme rychleji než u „vlastních“.

Vidím ještě jednu potřebnou věc: lidé, kteří se věnují divadlu profesionálně, začínají někdy po určité době ztrácet bezprostřednost „prvního políbení“ divadlem, které nechybí zvláště mladým amatérům. Doufám, že mne toto „první políbení“ znovu ovane, abych jím mohl potěšit a posílit i kolegy ve svém divadle.“ (ex)

ANKETA

(dokončení ze str. 1)
maškarní ples, soutěž o nejvtipnější nastudování krátkých zadaných textů, vystoupení Klubu mladých divadelníků a podobně. Zejména si však přeji, aby se stal skutečným svátkem amatérského divadla.

MAGDA MIKEŠOVÁ

zítřejší program JH

6.30 Celodenní výlet KPJH - skanzen Veselý kopec
9.00 Klub mladých divadelníků
9.00 Pohovor se souborem
10.00 Diskusní kluby
13.00 Organizační štáb
13.30 Diskusní kluby ke studijním představením
16.00 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá ...
16.00 DS Trnava — A čo?
16.00 Koncert — Forum Police nad Metují
18.30 Vitání DS Louny a DS Volyně
19.30 DS Šumperk — Zdaleka ne tak ošklivá ...
19.30 DS Trnava — A čo?
21.30 Filmový večer
21.30 Zasedání poroty
22.00 Patronátní večer DS Trnava

Dřevíč
Klub JH
ZŠ
Klub JD
ZŠ
Slávie
JD
sady MAJ
schody JD
Slávie
JD
sady MAJ
MS JD
SOU